678/03

Den 25. august 2003 blev i sag nr. 59.860:

xxxxx xxxxxxx
xxxxxxxxxx x
xxxxxxx
xxxx xxxxxxxxxxx

mod

Alm. Brand Forsikring A/S
Midtermolen 7
2100 København Ø

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Alm. Brand Forsikring A/S, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at klagerens krav er forældet.

Den 26/2 1996 var klageren udsat for et færdselsuheld og pådrog sig en skade i nakken.

Arbejdsskadestyrelsen har ved afgørelse af 11/9 2001 vurderet méngraden til 10%. Af afgørelsen fremgår det bl.a.:

"**Stationærtidspunktet:**

Det fremgår af speciallægeerklæringen, at borgeren efter ulykken har været henvist til fysioterapi med en vis effekt. På dette grundlag har vi fastsat stationærtidspunktet til skønsmæssigt 3 måneder efter ulykkestilfældet, hvor der efter lægelig vurdering ikke vil ske en væsentlig bedring af helbredstilstanden."

Selskabet modtog den 17/9 2002 en skadeanmeldelse vedrørende skaden i februar 1996.

Efter at have modtaget journaloplysninger, hvoraf det fremgik, at klagerens tilstand har været stationær siden efteråret 1999, meddelte selskabet, at skaden var forældet i henhold til forsikringsaftalelovens § 29.

Selskabet har ved skrivelse af 4112 2002 til nævnet bl.a. anført:

> "Det fremgår af speciallægeerklæringen fra L.W. at skadelidte har fået foretaget røntgen samt MR-skanning, samt vurderet påny i neurologisk regi i november 1999. Det fremgår tillige at siden efteråret 1999, har tilstanden været stationær. Skadelidte bør allerede her, på dette tidspunkt, være vidende om, at han vil få varige mén. …
>
> I henhold til ovenstående indtræffer der således en forældelse af krav 2 år efter udgangen af det kalenderår, hvor skadelidte får kendskab om kravet og at det er forfaldet, dvs. med udgangen af 2001 i henhold til FAL § 29.
>
> Da vi først har modtaget brev fra advokat H.W. den 13.08.2002, er der allerede på dette tidspunkt tale om forældelse.
>
> På baggrund af ovenstående, ønsker vi fortsat at fastholde vor afgørelse om, at der er indtrådt forældelse iht. Forsikringsaftalelovens 2 års-regel."

Klagerens advokat gør gældende, at det ikke er stationærtidspunktet, der er det afgørende for nærværende sags bedømmelse, men derimod hvornår klageren fik kundskab om, at skaden var ménudløsende. Advokaten anfører, at klageren som almindelig forbruger i dette tilfælde ikke kan have en formodning om, at det retsstiftende kendskab i forhold til ham skulle være et ménbegreb, som man ikke kan forvente, han skal være vidende om. Det fastholdes fra advokatens side, at klagerens kendskab til kravet reelt først opstod på det tidspunkt, hvor Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse forelå.

Nævnet udtaler:

Klageren har siden uheldet i 1996 gået til fysioterapeut for at afhjælpe smerterne efter uheldet. Nævnet finder det på den baggrund ubetænkeligt at lægge til grund, at klageren senest i efteråret 1999 har haft grund til at tro, at ulykken i februar 1996 havde resulteret i en skade, der medførte et forfaldet krav mod selskabet. Størrelsen af dette krav ville efter nævnets opfattelse kunne have været fastsat i løbet af efteråret 1999 og krævede ikke nødvendigvis, at sagen blev forelagt for Arbejdsskadestyrelsen.

Nævnet må derfor give selskabet medhold i, at sagen med udgangen af 2001 er forældet efter den 2-årige forældelsesregel i forsikringsaftalelovens § 29.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen
formand